

**MOJE
TEMNÉ
SRDCE**

Antti Tuomainen

This work has been published with the financial assistance of FILI – Finnish Literature Exchange.

Kniha vychází s finančním příspěvím FILI – Informačního centra finské literatury.

FILI
FINNISH LITERATURE EXCHANGE

Copyright © Antti Tuomainen, 2013
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Vladimír Piskoř, 2015

ISBN 978-80-7473-234-8

Září 2013

Za jiných okolností, v jiném čase bych už věděl, co zvolit.

Věděl jsem, kdo jsem.

Leskle černé vlasy s bohatými loknami jí splývaly na ramena a záda, krátká ofina odhalovala ostré linky obočí. Vlasy v porovnání s bledou, takřka bílou pletí připomínaly havraní pírka rozházená na čistém sněhu. Táž neprůhledná černě měla pokračování v dlouhých mírumilovných řasách. Modrošedé oči uprostřed všeho se bez sebemenšího těkání dívaly na mě.

Výraz tváře byl směsí poklidu, bezstarostné nadřazenosti a ještě něčeho jiného, co jsem aspoň při prvním setkání nerozluštil. Pokud bych to něco jiné chtěl určit, musel bych se v prvé řadě zvednout z tmavohnědého koženého křesla a posadit se k té štíhlé ženě na světle žlutou, naducanou pohovku. To jsem v úmyslu neměl, z vícero důvodů.

Ten první samozřejmě souvisel s osobou oné ženy. Jmenovala se Amanda Saarinenová. Odložila si sklenku vína na stůl, na okraji sklenky zůstal otisk tmavě rudé rtěnky o šířce a délce malíčku.

„Takže ty jsi ten nový údržbář.“

Tři horní knoflíčky na černé halence s širokým límcem měla rozepnuté. Už jsem si stačil všimnout, že ta štíhlá žena vsadila na plastickou chirurgii. Výsledek byl jakousi obdobou rádobý starožitných pohovek, na nichž jsme seděli. Naaranžované květiny na stole opakovaly žlutooranžové téma květů a erbů na otapetované zdi za jejími zády zleva i zprava. Tvářila se, jako by byla součástí obrazu.

„Na údržbáře ale nevypadáš,“ pokračovala a podala mi ruku přes stůl. „Zapomněla jsem se oficiálně představit. Amanda Saarinenová.“

„Aleksi Kivi. To nevadí,“ odpověděl jsem. Stiskl jsem podanou ruku a stáhl se zpátky. „Já vytušil, že jsi Amanda. A jsem tu teprve týden. Třeba se ještě změním, abych vypadal jako údržbář.“

Amanda se neznatelně pousmála. Byla o dva roky mladší než já, jednatřicítka. Znovu sáhla po sklence vína. Hodiny ukazovaly půl dvanácté, dopoledne.

„Údržbáři bývají podsadití pořízkové kolem padesátky. Chodí v kapsáčích a na opasku jim visí sto padesát klíčů a nůž od Leathermana a takový ten mobil, s kterým se dá i potápět. Za nehtama mívají špínu. Neposlouchají, když se na ně mluví. Ale ty mě podle všeho posloucháš. Jak to?“

„To se ví, že poslouchám.“

„A nehty máš bez poskvrnky. Naprosto neúdržbářsky.“

Usrkla ze sklenky.

„A tys vážně chtěl sem?“

„Jo.“

„Proč?“

„Pro změnu.“

Upřela na mě šedomodré oči.

„Jistě. Ale místo čeho?“

„No přinejmenším místo bytových rekonstrukcí. Jsem vyučený tesař a tyhle věci jsem dělal skoro deset let. Hlavně rekonstrukce bytů. Chtěl jsem pro změnu něco stálého. Něco, na co se člověk může v klidu soustředit a dělat všechno jaksepatří.“

To poslední, co jsem řekl, byla pravda. Ne celá, ale rozhodně pravda.

„Já bych taky chtěla najít něco, co chci dělat.“

„Myslím, že až to přijde, tak to přijde.“

„Já myslím, že už jsem to prošvihla.“

Nic jsem neřekl.

„A co ještě?“ vyzvíдалa potom. „Dělal jsi tesaře. A jinak nic?“

„Jinak nic moc. Rok a půl jsem měl antikvariát v Kalliu, hned u parku Karhupuisto. Vůbec to nefungovalo. Prodával jsem knížky moc levně, protože jsem chtěl, aby je lidi četli.“

„To je zajímavé,“ pronesla Amanda, aniž to znělo bůhvíjak upřímně.

Usrkla zas víno. Ve sklence zbyla už jen kapka na dně.

„Co ti řekli o tomhle místě?“ zeptala se.

„Že má pro rodinu velký význam. Že je to spíš místo k provětrání myšlenek než k bydlení.“

„Tak by se to taky dalo nazvat. A upozornili tě, že v praxi to znamená, že tu bydlí třicetiletá žena, která už nemá ani jednoho přítele?“

Podíval jsem se na ni.

„Tomu se mi nějak nechce věřit.“

„Čemu se ti nechce věřit? Že se tu někdo drží v ústraní, nebo že někdo nemá žádného přítele?“

„Obojímu. Ale na druhou stranu mi do toho nic není.“

„To asi ne,“ pravila potichu.

Seděli jsme před prosklenými, dvoukřídlovými kazeťovými dveřmi. Bílé rámy a mřížky byly čerstvě natřené. Bezmračně čirý, větrný zářivý den venku za skly

rozjasňoval žluté, zlaté a sytě červené listí na dubech a javorech. Za stromy se až k horizontu třpytilo moře. Nad vším se klenulo obrovské a hluboké, kobaltově modré nebe, za jehož jasem a průzračností bylo takřka nemožné si představit temný a studený vesmír. Přesto tam byl. Samozřejmě že byl.

Amanda jako by zapomněla na mou přítomnost. Bez sebemenšího záchvěvu ve tváři upírala zrak buď na zahradu, nebo na moře. Znovu jsem si vzpomněl na Miiu. Což mi připomnělo to hezké, čeho jsem konečně dosáhl a co jsem posléze opustil, abych přijel sem a udělal, co jsem udělat měl.

Rozhlédl jsem se kolem. Místnosti se říkalo sál. To bylo přílehlavé pojmenování pro největší prostor na usedlosti, pro místnost zvící odhadem sedmdesáti čtverečních metrů. Střízlivou, zlatožlutou tapetu ohraničovalo šedé dřevěné táflování, jež sahalo do výše pasu. Ze stropu visely dva identické křišťálové lustry, které se za ten týden, co jsem v domě pobýval, ani jednou nerozsvítily.

Tedy ve skutečnosti jsem nepobýval v domě. Měl jsem vlastní malý pokojík s kuchyňkou v průčelí hospodářské budovy.

„Viděl ses s ním?“ otázala se Amanda zničehonic.

„S kým?“

„S otcem přece.“

Přece.

„Ne.“

Amandě blýsklo v očích.

„A s Markusem?“

„Máš na mysli Markuse...“

„Jo, Markuse Harmalu, tátova řidiče.“

„Ne. Jak by tu mohl být, když tu není ani sám šéf?“

Amanda se netvářila, že má v úmyslu odpovědět. Po dívala se mi přímo do očí.

„Kolikrát jsi byl na pohovoru u tátova právníka?“ zeptala se.

„Třikrát.“

„Včetně těch komických psychotestů?“

„Zas tak komické nebyly. A když je započtu, tak tedy čtyřikrát.“

„Otec asi chce mít jistotu,“ pravila Amanda ne zrovna přesvědčeně. Vzala do ruky prázdnou sklenici od vína, chvíli si ji prohlížela a pak znovu zvedla pohled.

„Cos měl v plánu, než jsem tě sem pozvala?“

„Zajít do suterénu, překontrolovat spotřebu vody a tak, protože se tam instaloval ten nový...“

„Jasně. Musíš to jít dodělat. Pochopitelně. Já byla každopádně na odchodu. Nechala jsem svoje auto ve předu?“

„Nechala,“ přisvědčil jsem. „Tedy, pokud ten černý range rover je tvůj. Stojí před vchodem.“

Amanda mi četla myšlenky.

„Jedna sklenka vína,“ usmála se. „Kroutit volantem jsem způsobilá.“

Neviděl jsem důvod, proč se s ní o tom přít. Amanda se zvedla z pohovky a oblékla si sako, já udělal totéž. Následoval jsem ji ven. Do vlasů mi okamžitě vlétl vítr a ochladil pokožku, která se uvnitř v domě rozežhřála, div nerozžhavila. Amanda kráčela cílevědomě. Někde poblíž zahvízdal poslední kos roku. Došli jsme k autu.

„Chtěla jsem tě poznat,“ prohlásila Amanda. „Mně není jedno, kdo to tady udržuje. Z mnoha důvodů.“

„Chápu,“ řekl jsem.

Vzdálenost mezi námi nebyla ani metr. Při pohledu zblízka se její oči tvrdě leskly. Vítr jí nafoukal černé vlasy do obličeje. Při poryvu ze správné strany jsem měl dojem, že ve vzduchu cítím závan alkoholu.

„Na viděnou,“ rozloučila se a jedním plyným pohybem nasedla do auta.

Terénní vůz zahrabal a zprudka se rozjel, ve štěrku zanechal sytě hnědé koleje. Range rover zmizel v březové aleji a já se zhluboka nadechl očistného zářijového vzduchu. Do slova a do písmene jsem dýchal úlevou.

Za jiných okolností, v jiném čase.

Možná.

Teď ale ne.